

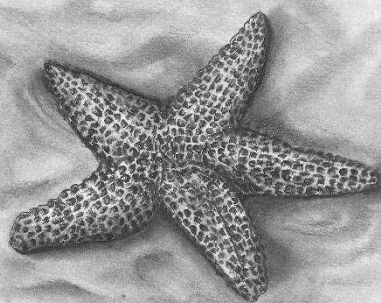
Dwalen door Niemandslan

Kimm Veldman

Dwalen door Niemandland

Geïllustreerd door Jalèle Waterman

BRAVE
new
BOOKS

1ste druk, 2021

Copyright © 2021

Kimm Veldman

Illustraties

Jalèle Waterman

Dit boek is in eigen beheer uitgegeven via Brave New Books. Wil je een citaat uit het boek gebruiken voor je boekverslag of voor een artikel? Dat is geen probleem, mits je er een bronvermelding bij zet. Bij ander gebruik van de tekst en / of tekeningen vragen we je om contact op te nemen om te overleggen.

Uit dit boek mag altijd en overal worden voorgelezen, ook in openbare gelegenheden.

www.liefsvankimm.com

Hoofdstuk 1

Te laat voor school

“Vinnie, kom je naar beneden? Je moet zo naar school!”
Vinnie keek op de klok. Het was al twintig minuten voor acht en zijn moeder riep vanuit de woonkamer. Hij moest opschieten anders kwam hij te laat. Hij had zijn kleren al aan, maar zijn sokken waren nog zoek. “Ha! Daar!” mompelde hij in zichzelf. Hij greep de sokken die aan het einde van zijn bed lagen. “Vin!” riep zijn moeder nog een keer.

“Mam, weet jij waar mijn schoenen zijn?” vroeg hij toen hij de woonkamer binnenliep. Zijn moeder keek rond terwijl ze zijn schoentas inpakte. Ze schudde haar hoofd. “Kom maar vent, die schoenen komen straks wel. Eerst ontbijten. Want...”

“...ontbijt is de belangrijkste maaltijd die er is.” zuchtte

Vinnie. “Ja, mam, dat weet ik wel!” Zijn moeder keek hem lachend aan en streek met haar hand door zijn wilde haardos. Snel duwde hij haar hand weg. “Mam, je maakt mijn hele haar in de war!” Zijn moeder glimlachte en duwde zijn krullen weer terug in model. Vlug haalde Vinnie zelf ook nog zijn hand door zijn haar.

“Hé!” zei zijn moeder verrast, en keek naar zijn voeten.

“Wat zijn dat voor sokken? Hoe kom je daaraan?”

Vinnie trok één wenkbrauw op. “Geen idee, die lagen op mijn bed.”

“Hmm,” knikte zijn moeder. “je hebt ze vast per ongeluk omgeruild met Elis na zwemles.”

“Mam?” Hij keek zijn moeder vragend aan. “Mag ik nog even tv kijken?” Hij wist dat zijn moeder nauwelijks nee kon zeggen als hij het heel lief vroeg.

Zijn moeder keek naar de klok. Vinnie zag dat ze twijfelde en keek haar nog eens vragend aan. Ze ging overstag. “Ja, dat is goed. Maar dan moet je wel rennen straks, naar school.” Snel deed Vinnie de televisie aan. Er was een tekenfilm op over kapitein Bear Green, de piraat die met zijn boot over de woeste zee voer. Het was een hele gemene piraat. De avonturen die hij beleefde vond Vinnie heel erg spannend. Samen met Elis en Wouter speelde hij de avonturen na op het schoolplein. Er was niets wat hij liever op tv keek dan de avonturen van kapitein Bear Green. `s Nachts droomde hij wel eens dat hij mee mocht op avontuur. Schatten stelen van rijke koopmannen en vechten tegen reuze

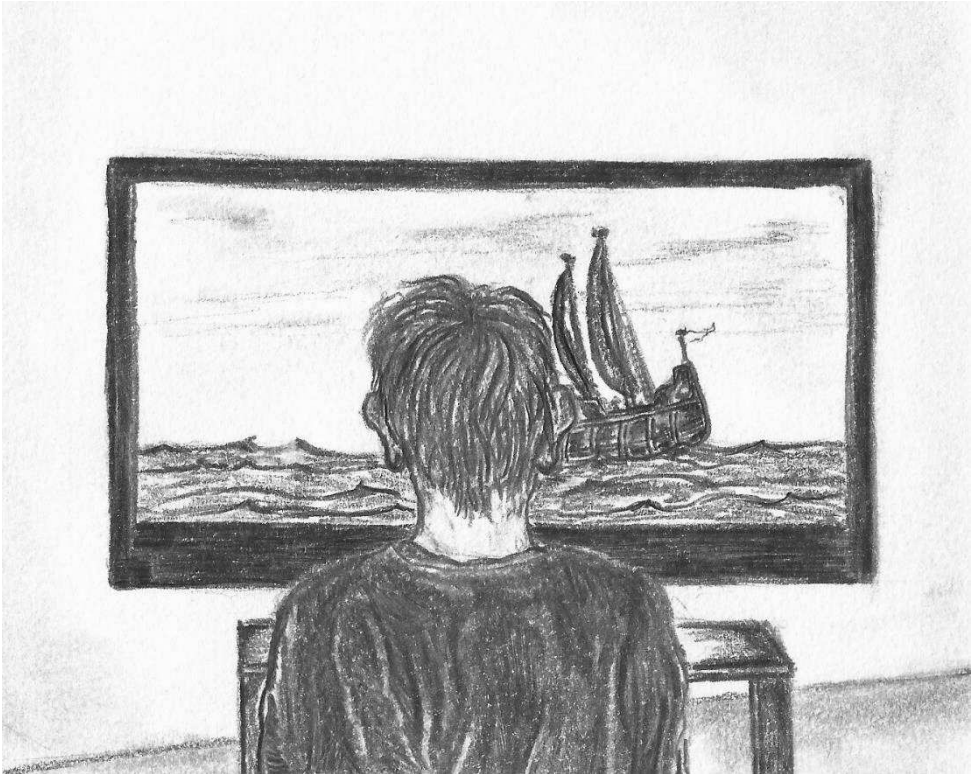
krokodillen. Of nieuw land ontdekken midden in de oceaan. Hij kon een grijs niet onderdrukken. Hij was vast een hele goede piraat.

Zijn oog viel weer op de klok. Met moeite kon hij zich losrukken van de televisie. Hij goot de inhoud van zijn beker chocomel in zijn mond, griste zijn schoenen onder de kast weg en greep zijn vest van de stoel. Al hinkelend trok hij zijn schoenen aan en struikelde de gang in.

“Doei mam! Tot vanmiddag!” Hij knielde om nog even aan zijn teen te krabben. Zijn voeten jeukten. En toen haastte hij zich de deur uit. Zijn moeder zwaaide hem door het keukenraam na. Hij moest rennen!

Buiten scheen de zon fel. Vinnie hoorde verschillende vogels fluiten. Hij hield zijn hand boven zijn ogen en tuurde richting het einde van de straat. Hij snoof een diepe teug adem in door zijn neus. In het voorjaar rook alles zo lekker buiten. Naar gras. Of eigenlijk, naar een mengsel van gras, bloemen en de benzine van de benzinepomp die vlak naast zijn huis stond. De meeste mensen vonden benzine stinken, maar het herinnerde Vinnie aan thuis. Ook als hij ergens anders was.

Gelukkig stond zijn school aan het einde van de straat, en als hij een sprintje trok kwam hij meestal nét op tijd. In de verte hoorde hij de eerste schoolbel

Er was een tekenfilm op over kapitein Bear Green, de piraat die met zijn boot over de woeste zee voer.

gaan. Bij de tweede bel moest iedereen in de klas zitten en ging de deur dicht. Als je later binnenkwam dan moest je tot de fruitpauze in de gang blijven en een boek lezen. Eigenlijk vond Vinnie dat helemaal niet erg. Hij vond lezen leuk, en in de schoolbibliotheek stonden allemaal stripboeken van kapitein Bear Green. Hij droomde dan al lezend weg bij de spannende verhalen en had soms helemaal niet door dat juf hem kwam halen voor de fruitpauze.

Het leek wel of hij veel sneller kon rennen dan normaal. Binnen een paar seconden kon hij zijn vriendjes al de school binnen zien lopen. “Elis! Wouter!” riep hij, maar ze hoorden hem niet. Zijn voeten tintelden nog steeds heel erg, en hoe harder hij rende, hoe meer het ging tintelen.

Misschien heeft Elis wel expres de sokken omgeruild en heeft hij er jeukpoeder in gedaan, dacht Vinnie. Zoiets was echt iets voor Elis, die haalde altijd grapjes uit. De vorige keer dat ze samen bij Elis thuis speelden hadden ze stiekem de buurvrouw gebeld en gekke stemmetjes opgezet.

Plotseling voelde Vinnie dat hij met zijn voet ergens tegenaan stootte. De stoep was op sommige punten heel erg ongelijk en hier en daar stak een stoeptegels omhoog. Hij had niet goed opgelet waar hij liep en hij voelde dat zijn lichaam uit balans raakte. Het leek alsof alles in slow motion ging. Zijn armen maaiden in

het rond en vlak voordat hij op de stoeptegels neerkwam sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht. Hij verwachtte een flinke pijnscheut toen zijn knie de stoep raakte, maar in plaats daarvan kwam hij met een plof in het zand terecht.

“Pffieuw!” zei Vinnie hardop tegen zichzelf. “Dat viel gelukkig mee!”

Heel even bleef hij stilliggen om bij te komen. Langzaam bewoog hij zijn handen en voeten en kwam tot de ontdekking dat het zand zijn val had gebroken. Alleen zijn hoofd deed zeer. Hij had van schrik zijn ogen dicht gedaan, en toen hij ze weer open wilde doen hoorde hij een vreemd geluid. Hij kon het niet goed thuisbrengen. Het klonk alsof hij golven aan land hoorde rollen. De wind was ineens opgestoken en hij voelde zijn krullen alle kanten op waaien. Hij slaakte een zucht, zette zijn handen af in het zand en krabbelde overeind.

Ik kan me helemaal geen zand in de straat herinneren, dacht hij terwijl hij zijn ogen weer opendeed.

Hij veegde zijn handen schoon aan zijn vest en wreef het zand van zijn gezicht. Verbaasd keek hij om zich heen. Voor hem, waar hij het schoolgebouw verwachtte te zien, stond een klein houten huisje. Hij stond met zijn voeten in het zand. Achter zich hoorde hij nog steeds het geluid van de zee. Boven zijn hoofd vloog een zeemeeuw. Achter het huisje lag een

groepje duinen, en verder op iets wat op een palmbomenbos leek. Hij draaide zich om en zag iets verderop de golven het strand op rollen. Hij trok zijn wenkbrauwen omhoog.

Ik droom, dacht hij. Ik droom, want ik ben zo hard met mijn hoofd op de stoep gevallen dat ik bewusteloos ben. Dat kan niet anders...

Maar toen hij zichzelf kneep om te kijken of hij droomde deed het toch wel heel erg zeer. "Wat is er gebeurd?" fluisterde hij zachtjes tegen de wind.